

нитѣ не се показалѣ и не дошълѣ да донесе малко хранѣ и водѣ за да поутоли поне до нѣйдѣ гладъ-тъ и жаждатѣ на отчаянитѣ бѣдни възстанници! ни единѣ не се явилѣ съ орж-жѣ въ ржка да имѣ спомогни. Тѣя обстоятелственни жялосг-ни случки сж были дѣйствиелно много по-огорчителни, даже и по-убийственни за възстанницитѣ, нежели пушката и ножъ-тъ на дивитѣ баши-бозуци и черкези; и това ги поразително отчаяло! —

Като единѣ епизодѣ на Христа Ботевѣя походѣ, и — за освѣтленѣ и блѣскаво докзателство на горѣизложенното, служи слѣдующето: — Г. С. Заимовѣ, ужѣ народенѣ побор-никѣ за освобожденѣето на Отечеството (поне — както се пре-поржчва): „като чюль, че се гржмналѣ пушка при Вратца, слѣдѣ преминуванѣето на Христа Ботева въ Бжлгарѣя: облѣ-клѣ се съ женски сукманѣ, и — се е крияль по таванитѣ.“ — Чюдното е това, че Г. С. Заимовѣ печатно е препоржч-валѣ себе си: „за единѣ *отъ най главнитѣ дѣйци* въ въз-станѣята.“ — Който обаче сжди безпристрастно, не можи да проумѣе, и — да се убѣди: че юначеството, родолюбѣето и всичката ревность за освобожденѣето на Отечеството на единѣ „възстанникѣ и народенѣ поборникѣ“ сжстоятъ въ това: „когато дойде время да се дѣйствова, или — при една въоб-ражаема или дѣйствиелна опасность, да се той облѣче като Г. С. Заимова въ женски сукманѣ, и — да се скрие въ та-вана.“ — Таково „юначество“ можи да покажи, по нашето скромно мѣнѣне, и най мирнѣя и най страхливѣя человекѣ; а не — единѣ юнакѣ — възстанникѣ и поборникѣ за освобожде-нѣето на Отечеството. Такява юнаци-възстанници и поборници е имало и други, особено въ времѣята на възстанѣята въ 1862, 1875 и 1876 год. за нѣкои отъ които, нѣ спомѣнжхми въ приличното му мѣсто, а — за други подробно ще разкажимѣ, ко-га му доде времѣята. — Нежж слѣдователно всички се оглѣдатъ въ блѣскавото си оглѣдало за да познаятъ и оцѣнѣятъ добрѣ себе си. Това мимоходомѣ казано, да се повжрнимѣ кжмѣ раз-